

hvor sprælsk han havde været i sin Mors Liv, og at han straks efter Fødslen havde givet sig Luft i et stort Vræl, der grangivelig lød som et Hurra.

„Den Knægt bliver der sgu nok noget stort af,“ havde Jordemoderen sagt, og denne Spaadom kom til at syssel-sætte ham mere, end det var godt for ham.

Efter sin Konfirmation blev han sat til Ambolten paa Grund af sine Kræfter. Han stod først fem Aar i Byens Smedje og arbejdede siden som Svend i et Jernstøberi i Aalborg. Her kom man snart paa det rene med, at der groede andet end bare Muskelkraft hos den store, tunge Thybo. Der sad baade et godt Hoved og et Par snilde Hænder paa ham. Selv skrev han hjem til Forældrene, at alle Folk i Aalborg kaldte ham for Mestersmeden. I hvert Brev skrød han med mange indbildte Bedrifter.

Men saa mødte han første Gang sin Skæbne i Skikkelse af en Gørtlersvend, som han en Dag traf sammen med i en Beværtning ved en Puns. De kom op at mundhugges, og da Søren i sin Storhedsfølelse kaldte den anden en Gimpernik, røg denne op og tog Vidner paa hans Mund.

Søren blev stævnet og maatte i Retten bøde ti Rigsdaler.

Først var han mousig og vilde ikke betale. Han havde hørt, at en Pranger, der paa Hjallerup Marked havde givet en Mand en blodig Snude, kun maatte bøde fem Rigsdaler. Men Politimesteren forklarede ham, at de to Tilfælde retslig set var meget forskellige, idet Hjallerup-mændene begge havde været stærkt ophidsede i Gerningsøjeblikket og desuden godt fulde.